

VALUES EDUCATION

“Konfliktus megoldás: az iskolában”

Ref. 20831

KONFLIKTUS MEGOLDÁS: AZ ISSKOLÁBAN

Ref. 20831

TARTALOM

- **30 db 13,5 cm × 16,5 cm méretű KÁRTYA** (színes rajzokkal), melyek 7 történet jeleneteit ábrázolják, + 2 db kérdijeles kártya (történetenként 4 kártya, melyből az utolsó két kártya kétoldalas).
- **1 db MP3 AUDIO ONLINE 7 egyszerű történettel, egyenként két lehetséges befejezéssel (összesen 14 történet).** A AUDIO MP3 tartalmazza a történetek szövegét és a történetet illusztráló, kiszínezhető fekete-fehér rajzokat.
- **1 útmutató** a AUDIO MP3 használatához
- **5 db fából készült tartósín**

A JÁTÉK MENETE ÉS FELHASZNÁLÁSI JAVASLATOK

A játék **7 egyszerű történetének mindegyike két-két megoldást kínál különböző konfliktushelyzetek megoldására.** Ezekből megismerheti, hogy milyen következménnyel jár egy jó, illetve rossz döntés meghozatala. Az egyes történetek cselekményét 4 db színes kártya meséli el, ebből az utolsó két kártya mindkét oldala más-más lehetséges befejezést ábrázol.

1. Ismerkedés a játékkal:

Javasoljuk, hogy a tanulók bevonása előtt a pedagógus olvassa el vagy hallgassa meg a történeteket, és ismerkedjen meg a képes kártyákkal.

- 2. A kártyák/rajzok csoportosítása** a kártya szegélyének színe szerint.
- 3. A AUDIO MP3-n szereplő egyik történet kiválasztása,** majd a megfelelő szegélyő kártyák csoportosítása (a mellékelt AUDIO MP3 használati utasítás szerint).
- 4. A történet meghallgatása és a kártyák sorrendbe állítása.** Figyeljük meg, hogy a két utolsó kártyalap milyen lehetséges befejezéseket ábrázol.
- 5. A helyes sorrend ellenőrzése** a kártyák hátoldalán szereplő számok segítségével; nézzük meg, hogy a két utolsó kártyalap a mellékelt AUDIO MP3 használati utasításában szereplő történetnek megfelelő **befejezési** lehetőséget ábrázolja-e.

A csoportos foglalkozáshoz, illetve a jobb láthatóság érdekében ajánlott a kártyákat a fából készült sínekbe helyezni.

AJÁNLOTT ÉLETKOR

3 éves kortól.

A JÁTÉK PSZICHOPEDAGÓGIAI CÉLJAI:

- A játék nyomán rögzül, hogy (jó vagy rossz) döntéseink nemcsak következményekkel járnak, hanem az ezzel járó felelősséget is viselnünk kell.
- Fejleszti a hallgatás közbeni koncentráció képességét.
- Elisegíti az idővel kapcsolatos fogalmak (előtte, utána, később...) elsajátítását.
- Az egyes jelenetek helyes sorrendjének megállapításával fejleszti a logikai időrendiség kialakításának képességét.
- Fejleszti a beszéd- és nyelvkészséget azáltal, hogy beszédre ösztönzi a gyermeket, aki így saját magától kezdheti el felfedezni a nyelv struktúráját.
- Gazdagítja az alapvető szókincset.
- Megkönnyíti az idegen nyelvek tanulását.

A JÁTÉK TOVÁBBI MENETE:

- A kártyákat a fa tartósínekbe helyezve **állítsuk fel a helyes sorrendet** úgy, hogy a két utolsó kártyalapnak a „☹” jellel ellátott oldala nézzen felénk, majd ezeket fedjük le a kérdijeles kártyákkal. Figyelmesen **hallgassuk végig** a történetet, majd **tegyük fel** a következő kérdést a tanulóknak: *„Mit mond, vagy mit tesz a történet fiszereplije?”* Következő lépésben emeljük le a harmadik kártyalapot takaró kérdijeles kártyát, és a következő kérdést tegyük fel:
„Szerintetek mi lesz ennek a következménye?”, majd ezt követően vegyük le a negyedik kártyalapot takaró kérdijeles kártyát is. Ezek után fordítsuk meg a harmadik és a negyedik kártyát, a harmadikat ismét takarjuk le a kérdijeles kártyával, és a negyedik kártya ismeretében tegyük fel a következő kérdést: *„Szerintetek mi történt, mielőtt a történet így végződött?”*. Végül játsszuk le a történetet a „☺” kimenetelő változatban is, és a kérdijeles kártya leemelésével fedjük fel a harmadik kártyalapot.
- Miután az asztalra helyezett kártyák segítségével a tanuló megismerkedett a történet cselekményével, a kártyákat a szöveg meghallgatása nélkül állítsa sorrendbe.
- Az asztalon sorba állított kártyák alapján a tanuló saját szavaival mesélje el a történetet, és érveljen a választott kimenetel mellett.

1. A világ legklasszabb labdája

Jocó nem akart hinni a szemének, amikor kibontotta az ajándékot. Meg kellett csípnie magát, hogy érezze, nem álmodik: a dobozból pontosan az a labda került elő, amelyre olyan régóta vágyott. Nagyiéktól kapta születésnapjára. Örömeben rögtön odaszaladt hozzájuk, és olyan szorososan átölelte őket, hogy szegények alig kaptak levegőt. Jocó már alig várta, hogy az osztálytársainak is megmutathassa a szuper ajándékot, ezért megkérte a szüleit, hadd vigye magával másnap a suliba. Noha apa és anya ezt nem tartotta valami jó ötletnek, beleegyeztek, mivel látták, hogy Jocó mennyire szeretné.

Másnap a nagyszünetben minden diák az udvarra tódult, ahol Jocó megmutatta új játékát az osztálytársainak. A szünetben mindenki játszhatott vele. Jocó egyik barátjának, Karcsinak annyira megtetszett a labda, hogy becsöngetés után is szeretett volna játszani vele.

☹ A következő óra elején a tanító néni Jocót szólította a táblához, hogy oldjon meg egy matekpéldát. Kihasználva, hogy Jocó elhagyta a helyét, Karcsi titokban kivette a labdát barátja iskolatáskájából. Úgy gondolta ugyanis, hogy ha elkérné, Jocó biztosan nem adná oda neki, ezért inkább úgy döntött, hogy egy napra „kölcsonveszi”.

Karcsi aznap egész délután Jocó labdájával játszott. Még szép, hiszen a világ legklasszabb lasztija egy teljes napra csak az övé volt! Szülei csodálkoztak az új labda láttán, meg is kérdezték Karcsit, honnan szerezte. A kisfiú azt válaszolta, hogy Jocóé. Apa szigorú tekintettel Karcsira nézett, és azt kérdezte:

– Ugye elkérted Jocótól?

Karcsi jól ismerte ezt a szúrós tekintetet, amely a világ legmegátalkodottabb füllentőjét is igazmondásra kényszeríti. Szégyenkezve lehajtotta a fejét, és elmesélte, hogy a labdát bizony engedély nélkül vette el. Szülei nagyon leszidták Karcsit, akinek azonnal fel kellett hívnia Jocót telefonon, hogy bocsánatot kérjen tőle, hiszen szegény addigra már biztosan nagyon izgult új labdája elvesztése miatt.

☺ Mivel Karcsi tudta, hogy Jocó jószívű és igaz barát, megkérdezte tőle, odaadja-e neki a labdát, hogy hazavigye aznap délután.

– Persze! – válaszolta Jocó – de holnap add vissza mert én is játszani akarok vele!

– Nagyon köszönöm Jocó, áll az alku! – válaszolta Karcsi.

Aznap délután Karcsi elmesélte szüleinek, hogy a barátja, Jocó megengedte, hogy nála maradjon a labda és csak másnap reggel vigye vissza neki. Karcsi szülei olyan hálásak voltak Jocónak az önzetlenségéért, hogy a hétvégén meghívták moziba.

2. Az új csúszda

A nagyszünetet jelző csengő ma is megszólalt végre-valahára. Néhány másodperccel később a gyerekek a lépcsőn lerohanva kiözönlöttek az udvarra. A tanárok ilyenkor gyakran figyelmeztették őket, hogy lassítsanak, nehogy a nagy rohanásban valami baj történjen. A gyerekek azonban a fülük botját sem mozdították: zsbongva szaladtak az udvarra, hogy élvezzék a megérdemelt nagyszünetet.

Jancsi és a barátai már javában az udvaron ugróköteleztek. Jancsinak, akinek a figyelmét semmi sem kerülte el, feltűnt, hogy van valami szokatlan az udvaron. Csodálkozva fordult barátaihoz, és azt kérdezte:

– Láttátok az új csúszdát?

Jancsi az udvar közepén álló óriási csúszdára mutatott. A gyerekeknek több sem kellett, azonnal megrohmozták az új játékot. Alig várták, hogy felmászhasanak és lecsúszhasanak a csúszda széles lejtőjén. Ekkorra már a másik osztályból is sokan odaértek, és a csúszda lépcsője mellett állva türelmetlenül várták, hogy rájuk kerüljön a sor.

Jancsi és barátai természetesen elsőként akartak lecsúszni, de két másik kisfiú, akik már régebb óta álltak sorban, ezt nem nézte jó szemmel:

– Figyeljete csak! Ne tolakodjatok, mi előbb voltunk itt!

Jancsi addig észre sem vette, hogy a két fiú már rég sorban állt a csúszdánál.

☹ Jancsi és a barátai azonban türelmetlenek voltak, mindenképpen elsőként akartak lecsúszni.

Jancsi mindenkit félrelökött, és beállt a sor legelejeére.

Ekkor épp egy kislány mászott felfelé a létrán. Jancsi megragadta a ruháját, és rángatni kezdte:

– Én akarok elsőnek lecsúszni! A kislány a ráncigálástól elvesztette az egyensúlyát, és a földre zuhant. Jancsi olyan erősen rántotta a földre, hogy szegény kislány nagyon megütötte magát, és sírni kezdett.

Szerencsére az egyik tanító néni látta a jelenetet. Odament Jancsihoz, aki épp lecsúszni készült. Nagyon megszidta a kisfiút, és büntetésül egy egész hétre eltiltotta a csúszdázástól. Jancsi egy életre megtanulta, hogy mindig türelmesen ki kell várni, míg rá nem kerül a sor, mert a csúszda bizony mindenkié.

☺ – Ne haragudjatok, nem vettük észre! – mondta Jancsi, és barátaival együtt beállt a sor végére.

Amikor rákerült a sor, Jancsi felmászott a létrán. Úgy érezte magát, mintha a legmagasabb hegy csúcsáról nézne körbe. Leült, és ellökte magát. Boldogan kacagva suhant lefelé. Amint földet ért, máris szaladt, hogy ismét beálljon a sorba. Egész nagyszünetben mást sem csinált, csak csúszdázott.

3. A kényelmes hely

Miki nagyon szeretett zongorázni. Amikor megkérdezték tőle a felnőttek, hogy mi szeretne lenni, ha nagy lesz, mindig azt válaszolta, hogy természetesen híres zongorista, és a világ legnagyobb városaiban fog koncertezni.

Minden kedden és csütörtökön zongoraórára járt Klári nénihez, aki egy kicsit messzebb lakott Mikiéktől, ezért a fiú ilyenkor buszra szállt.

Egy kedd délután a zongoraóráról hazafelé Miki a megállóban várakozott a buszra. A busz hamarosan meg is érkezett. Miki felszállt, jegyet vett, és leült az egyetlen szabad ülésre. „Jaj, de jó! Úgyis úgy elfáradtam” – gondolta Miki.

A következő megállóban egy fehér szakállú, idős bácsi szállt fel, botjára támaszkodva. Mivel az összes ülés foglalt volt, a bácsi kénytelen volt állva utazni.

☹ A busz nagyon rázott. Mikinek ugyan eszébe jutott, hogy át kellene adni a helyet a bácsinak, de olyan fáradt volt, és olyan kényelmesen ült, hogy azt gondolta magában: „Adja át más a helyét! És különben is, a bácsi biztos leszáll a következőnél.” Így történt, hogy Miki ülve maradt, és úgy tett, mintha észre sem venné a bácsit, aki eközben kétségbeesetten kapaszkodott, hogy el ne essen.

Pár perc múlva a busz nagyot fékezett a következő megálló előtt. A bácsi elvesztette az egyensúlyát, és elesett. Alaposan megütötte magát, és csak egy néni segítségével tudott felállni.

Miki nagyon elszégyellte magát, hiszen átadhatta volna a helyét. És tessék: a bácsi elesett, ez pedig nagyon elszomorította Mikit. Meg is fogadta, hogy ezentúl nem lesz ilyen önző, és másokra is gondol, nem csak saját magára.

☺ A busz nagyon rázott, és Mikinek egyfolytában az járt az eszében, hogy a bácsi nehogy elessen és megüsse magát. Mivel tudta, hogy az időséssel különösen figyelmesen kell bánni a buszon, úgy döntött, átadja a helyét a bácsinak:

– Bácsi, kérem! Tessék leülni! Én úgyis mindjárt leszállok!

A bácsi szélesen elmosolyodott. Mikit egy kicsit a Téliapó emlékeztette.

– Köszönöm, kisfiam! – válaszolta. – Nagyon kedves tőled!

Miki vacsora közben elmesélte a szüleinek, mi történt az iskolában és a zongoraórán. Amikor a bácsihoz ért, a szülei nagyon megdicsérték viselkedéséért, és jutalmul finom csokitortát kapott desszertnek. Miki nagyon büszke volt magára és arra, ahogy aznap délután viselkedett.

4. Ebédszünet

Dani nagyon szeretett a suliban ebédelni, mert így még többet lehetett az osztálytársaival. A sulinak hatalmas, tágas ebédlője volt, sokkal nagyobb, mint odahaza, még barátnője, Jutkáék házánál is nagyobb, pedig ők valóságos palotában laktak.

Ebédszünetben minden gyerek a hosszú asztalok mellé ült, ahol katonás rendben tucatszám sorakozott egymás mellett a sok tányér, kés, kanál, villa és szalvéta.

Dani öröme azonban hamarosan elpárolgott, amikor meglátta, hogy az aznapi ebéd hal krumplival. Jaj, ne! – gondolta Dani – Nem szeretem a halat! Az összes étel közül pont az volt aznap ebédre, amit a legkevésbé szeretett. Dani még akkor is fanyalgott, amikor már a tányérján gőzölgött a frissen sült, finom hal meg a krumpli.

Jutka sem örült a halebédnek, ezért azt javasolta Daninak, hogy inkább folytassák a nagyszünetben elkezdett kártya-csereberét.

☹ Dani habozás nélkül elővette iskolatáskájából féltve őrzött szuperhőskártya-gyűjteményét. A két jóbarát lázas csereberébe kezdett, eközben alaposan kihűlt az ebédjük. Annyira elmerültek a játékban, hogy észre sem vették, amikor a tanító néni megállt mellettük. Márti néni udvariasan köhintett: „Khm-khm”. A gyerekek ijedten felpillantottak. Dani arca egy szempillantás alatt olyan vörös lett, mint a főtt rák.

A többiek már régen végeztek az ebéddel, és az udvaron játszottak. Dani és Jutka azonban addig nem állhatott fel, amíg be nem fejezte az ebédet. Sóvárogva nézték az ebédlő ablakából az udvaron önfeledten játszó társaikat.

☺ Daninak ekkor eszébe jutott, hogy egyszer azt hallotta a tanító nénitől, hogy a hal egészséges, mert sok fehérjét és vitamint tartalmaz, ezek pedig nagyon fontosak a fejlődéshez. Ezért azt javasolta Jutkának, hogy előbb egyék meg az ebédet, hogy ők is olyan nagyra nőjenek, mint a felsőbb évesek.

Dani csukott szemmel bekapta az első falatot. Csodálkozva állapította meg, hogy milyen jóízű. Milyen ügyes ez a szakács néni! Ami elsőre olyan furcsán nézett ki a tányéron, az valójában nagyon is finom! „Nyamm-nyamm!” Dani az utolsó falatig mind megette az ebédet, és a tányérja percek alatt üres lett.

Miután mindketten jól belakmároztak, Dani és Jutka becsöngetés előtt még kiment egy kicsit játszani az udvarra. Folytatták a kártya-csereberét és jót hintáztak. Az osztályteremben a tanító néni megdicsérte őket, amiért ilyen szépen megették az ebédet. Ráadásul elárulta, hogy másnap Dani kedvence, milánói makaróni lesz ebédre.

5. Jaj, de megijedtem!

Amikor Nóri kicsi volt, a szülei gyakran mondogatták neki, hogy csak a zebrán szabad átmenni az úttesten. Ha lámpa is van, akkor pedig csak zöld jelzés esetén szabad a zebrára lépni. Most, hogy Nóri már kicsit nagyobbacska lett, és a sulis is közel volt, a szülei megengedték neki, hogy egyedül menjen az iskolába. Nóri nagyon büszke volt, hogy a szülei igazi nagylányként kezelik, és megengedik neki, hogy egyedül közlekedjen. Az első nap, reggeli után az iskolába menet egy játékbolt kirakata előtt haladt el Nóri. Pár percre megállt és tátott szájjal bámulta a kirakatban található játékokat. Amikor az órájára nézett, látta, hogy három perc múlva becsöngetnek! „Ha nem sietek, elkésem a suliból!” – gondolta.

Mivel félt, hogy elkésik, Nóri futólépésben indult tovább. A gyalogátkelőhely az utca végén volt, és az iskolacsengő megszólalásáig már csak néhány másodperc volt hátra! Mivel egyetlen autó sem jött, Nóri agyán átfutott, hogy ha nem megy el az utca végéig, hanem ott helyben átkel az úttesten, biztosan nem késik el a suliból.

☹️ Nóri habozás nélkül úgy döntött, hogy ott megy át az úttesten, ahol nincs zebra, így nem fog elkésni a suliból. Először jobbra nézett, majd balra, és mivel nem jött semmi, lelépett az úttestre. Hirtelen megfagyott a vér az ereiben: egy autó közeledett nagy sebességgel. A sofőr óriásit fékezett, és alig pár centire Nóritól sikerült megállnia. A kislány nem értette, honnan került elő ilyen hirtelen, szinte a semmiből az autó. Rettenetesen megijedt. Amennyire vissza tudott emlékezni, még soha életében nem félt ennyire. Szinte megbénult a rémülettől. A sofőr kidugta a fejét az ablakon, és szitkozódni kezdett. Nórit végül a közelben lakó kedves néni kísérte az iskoláig. A kislány egész úton egy szót sem szólt.

Ráadásul semmi értelme sem volt ott átrohanni az úttesten, hiszen a történetek miatt Nóri elkésett az iskolából, úgyhogy mindennek tetejébe még a tanító néni is megszidta. Ezután az egész osztálynak elmagyarázta, milyen fontos, hogy mindig a zebrán keljenek át az úttesten.

Nóri alaposan megtanulta a leckét, és megfogadta, hogy bármennyire siet is, ezentúl mindig a zebrát használja átkeléskor.

☺️ Azonban újra átgondolta a dolgot, és arra jutott, hogy inkább elszalad az utca végén található zebráig. A lámpa éppen akkor váltott zöldre, amikor odaért. Nóri átment a zebrán, és az autók megálltak, hogy átengedjék. Amikor Nóri belépett az iskola kapuján, azt gondolta: „Milyen szerencse! Épp most szólalt meg a csengő!” Nóri nagyon örült, hogy időben beért a suliba, és mindehhez a megfelelő helyen, a gyalogátkelőhelyen kelt át az úttesten. Most már azt is tudta, hogy ha legközelebb meg szeretné nézni a játékbolt kirakatát, akkor korábban kell elindulnia otthonról.

6. Zsófi és a dinoszaurusz

Ez a kedd más volt, mint a többi. Aznap Zsófi és az osztálytársai a Természettudományi Múzeumba kirándultak. A tanító néni korábban már rengeteg érdekes dolgot mesélt nekik a múzeumból, ezért már alig várták, hogy végre a saját szemükkel láthassák. Zsófi ráadásul különösen rajongott a dinoszauruszokért, és tudta, hogy nála jobban senki sem fogja élvezni a múzeumi látogatást. Ennek öröme aznap kék szalagot kötött a hajába.

A tanító néni és a gyerekek autóbusszal érkeztek a múzeumhoz, amely egy nagyon régi, hatalmas épület volt. A gyerekek kíváncsian és izgatottan várták, hogy végre megnézhessék a kiállítást.

A bejárat után rögtön egy óriási teremben találták magukat, amely olyan magas volt, hogy alig látták a tetejét. A terem közepén egy hatalmas dinoszaurusz-csontváz állt. Zsófi tudta, hogy ez a tyrannosaurusz, a Földön valaha élt legkegyetlenebb ragadozó csontváza. A gyerekek tátott szájjal nézték a kiállított csontvázat, Zsófi is tágra nyílt szemekkel bámulta. Volt, aki megijedt a hatalmas fogak láttán, Zsófit viszont ez sem zavarta. Egy idő után a tanító néni továbbterelte az osztályt a vetítőterembe.

☹ Zsófi még szívesen maradt volna. Semmi kedve nem volt valami unalmas dokumentumfilmhez, amely bizonyára pont olyan, mint amilyeneket apa szokott nézni a tévében. Ezért míg a többiek átvonultak a vetítőterembe, Zsófi lemaradt egy kicsit, és elbújt a terem egyik hatalmas oszlopa mögött.

Pár perc múlva azonban Zsófi elfáradt, és úgy döntött, csatlakozik a többiekhez. Átszaladt a szomszéd terembe, de nem talált ott senkit! Az egész múzeumot bejárta a vetítőtermet keresve, azonban csakhamar eltévedt a termék és a folyosók útvesztőjében. Nagyon megijedt, mert rájött, hogy már hosszú ideje rohangál körbe-körbe, anélkül, hogy bárkivel találkozott volna. Be kellett látnia, hogy szófogadatlanságának köszönhetően alaposan eltévedt. A teremőr bácsi talált rá, amint az egyik sarokban gubbasztva hüppögött. Elkísérte hát a többiekhez. Éppen jókor, mert a tanító néni már nagyon aggódott érte. Zsófi eddig csak meg volt ijedve, de amikor kiderült, hogy a dokumentumfilm a dinoszauruszokról szól, és jó pár érdekes jelenetről lemaradt, nagyon csalódottnak is érezte magát. A kislány megfogadta, hogy ezentúl mindig szót fogad a tanító néninek.

☺ A tanító néni sürgetésére Zsófi is igyekezett, nehogy lemaradjon a többiektől. Az osztály belépett a vetítőterembe, amely olyan volt, mint egy mozi, csak kisebb. Zsófi meglepődve látta, hogy a dokumentumfilm a dinoszauruszokról szól, amelyek sok millió évvel ezelőtt éltek a Földön. Amyira tetszett neki a film, hogy észre sem vette, és már le is telt a fél óra.

Ezután Zsófi és az osztálytársai teremről teremre járva az egész múzeumot igyekeztek felfedezni. A múzeum még rengeteg látnivalót tartogatott, így egyetlen délelőtt nem volt elég ahhoz, hogy mindent megnézzenek. Zsófinak az jutott eszébe, hogy megkéri a szüleit, jöjjenek el együtt, így mindent jó alaposan szemügyre tud majd venni.

Csodálatos nap volt! A kijáratnál a teremőr bácsitól ki-ki még egy dinoszauruszos lufit is kapott ajándékba!

7. A festőverseny

A tanító néni nagyszerű dolgot eszelt ki az iskolai ünnepségre: festőversenyt szervezett, amelyre minden diák benevezhetett. A tanári kar a legszebb művet festőkészlettel és egy mesekönyv-gyűjteménnyel jutalmazza.

Kinga és Anikó nagyon megörült a rendezvénynek, mert mindkét kislány nagyon szeretett festeni. A tanító néni minden résztvevőnek kiosztott egy fehér papírlapot és egy ecsetet, a szivárvány minden színében pompázó festékes üvegcséket pedig a hatalmas asztal közepére helyezte, amelyet körbeültek a gyerekek. Kinga egy erdőt festett, sok állattal és játszó gyerekekkel, Anikó pedig egy galaxis felé suhanó űrhajót. A két kislány lázasan festett, amikor hirtelen borzasztó dolog történt. Anikó épp egy piros színű festékes üvegcséért nyúlt. Az üveg kicsúszott a kezéből, és egyenesen a papírára borult. A festék egy pillanat alatt elborította a rajzot! Anikó rettentően elszomorodott, hát még amikor a tanító nénitől megtudta, hogy nem maradt több papírlap.

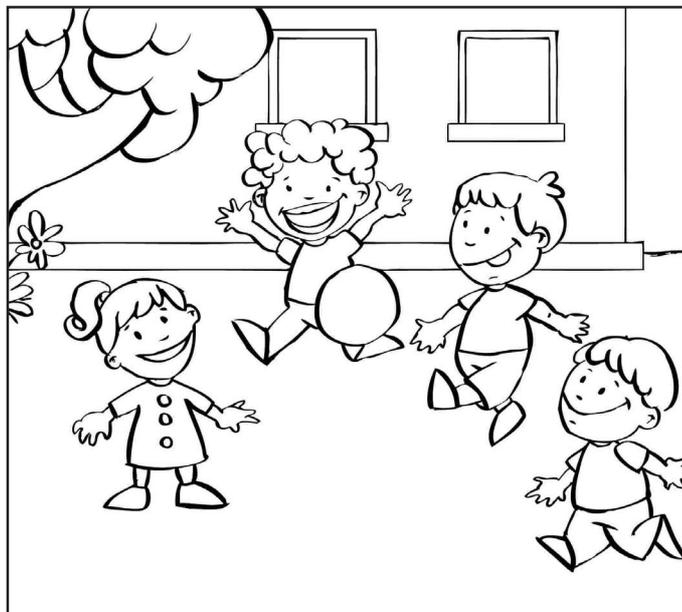
☹ Amikor Kinga látta, hogy mi történt, egyből az jutott eszébe, hogy miután a barátnője képe tönkrement, nagyobb esélye van megnyerni a versenyt. Míg Kinga elégedetten befejezte a festményét, barátnője keservesen sírt. Anikó megkérdezte, mi lenne, ha ketten készítenék el a rajzot, de Kinga elutasította, a tetejébe pedig még jól ki is oktatta. Anikónak annyira rosszul esett barátnője viselkedése, hogy mérgében egy egész üveg sárga festéket borított rá. Ezzel nem csak Kinga rajzát tette tönkre, hanem a ruháját is. Kinga ugyanis tetőtől talpig festékes lett, a többiek pedig jót nevettek rajta, mondván, hogy úgy néz ki, mint egy nagy citrom. A tanító néni mindkettejükre nagyon mérges lett. Kinga nagyon rosszul érezte magát a történetek miatt, és belátta, hogy nem viselkedett szépen barátnőjével. Önző volt és rossz barátnő, hiszen nem szabad abból előnyt kovácsolni, ha valakit balszerencse ér.

☺ Kinga nagyon sajnálta, hogy a barátnője rajza tönkrement, mert igazán jól haladt vele. Hirtelen mentő ötlete támad: azt javasolta, fejezzék be az ő rajzát ketten, és készítsenek egy nagy képet. Anikó nagyon megörült Kinga ötletének. Letörölte a könnyeit, és újból munkához látott. A két kis tehetséges festőművész képe egy hatalmas űrhajót ábrázolt, amint épp földet ér egy erdőben, az ott élő állatsereglet legnagyobb meglepetésére. A tanító néni szerint a rajz nagyon ötletesre sikeredett, és megdicsérte Kingát önzetlenségéért.

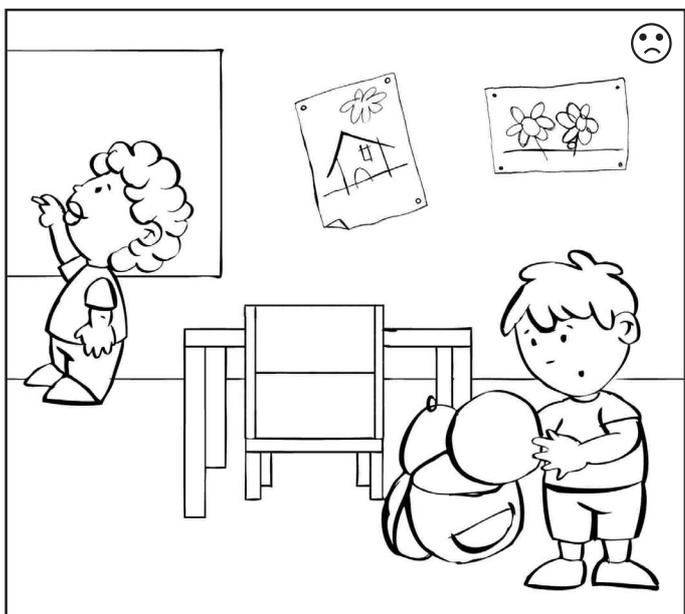
A versenyt végül egy másik osztálytársuk nyerte meg, mivel a szabályok nem tették lehetővé, hogy egy rajzon többen dolgozzanak. Kinga és Anikó annyira élvezte a közös munkát, hogy a végén nem is sajnálták, hogy nem az ő képük lett a legjobb. Mindketten őszintén megtapsolták a győztest.

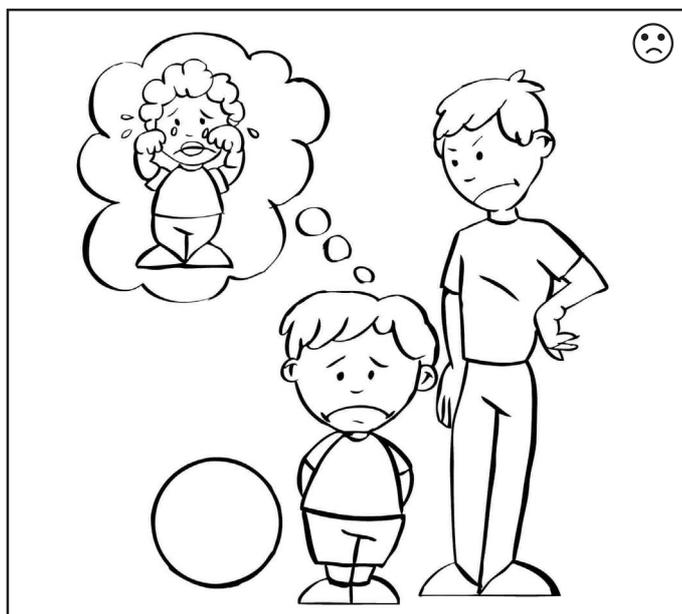
1

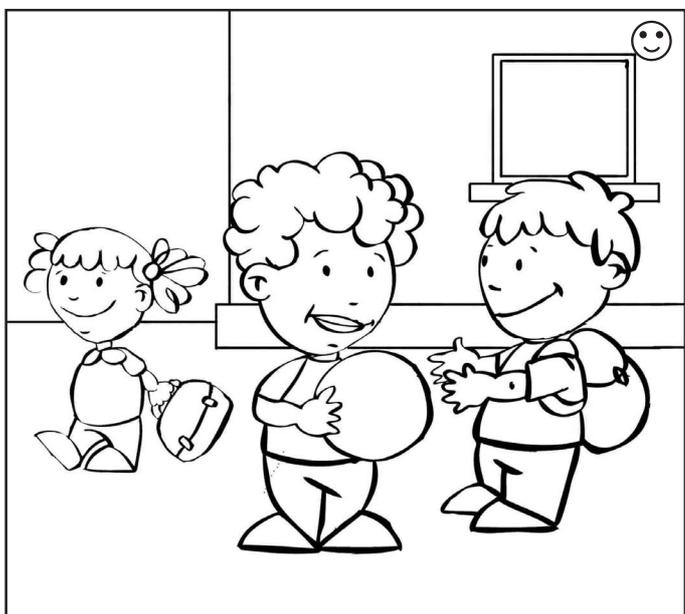
2

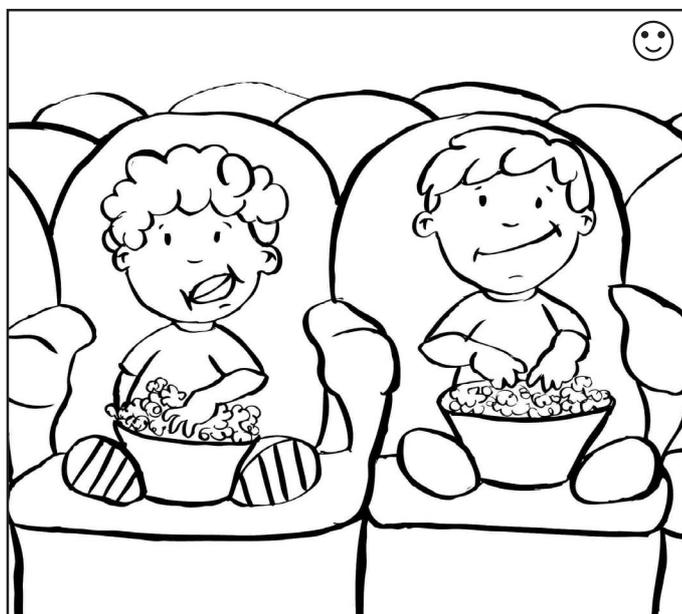
3 ☹️

4 ☹️

3 😊

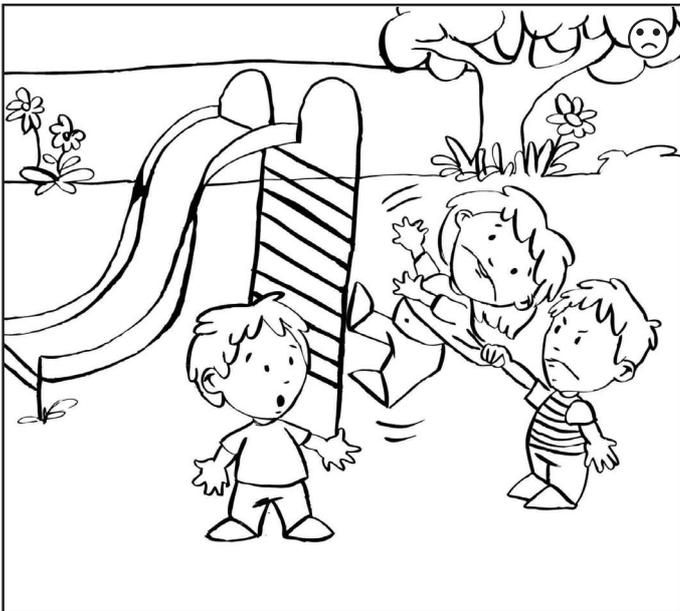
4 😊

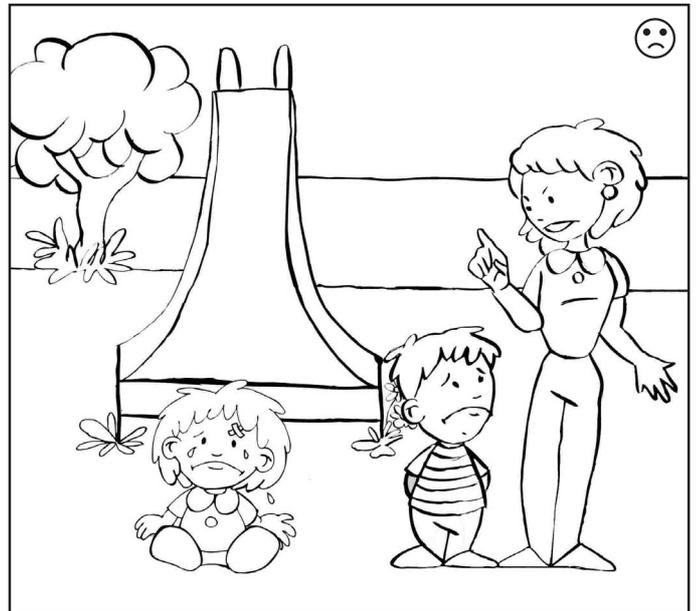
1

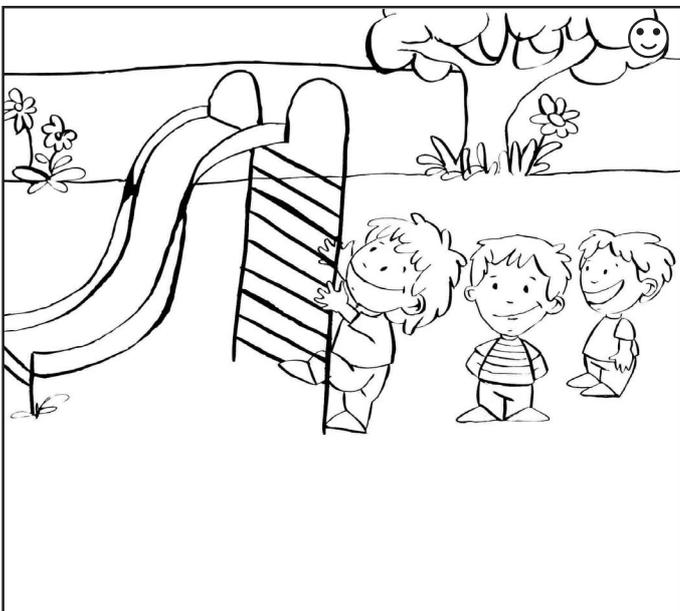
2

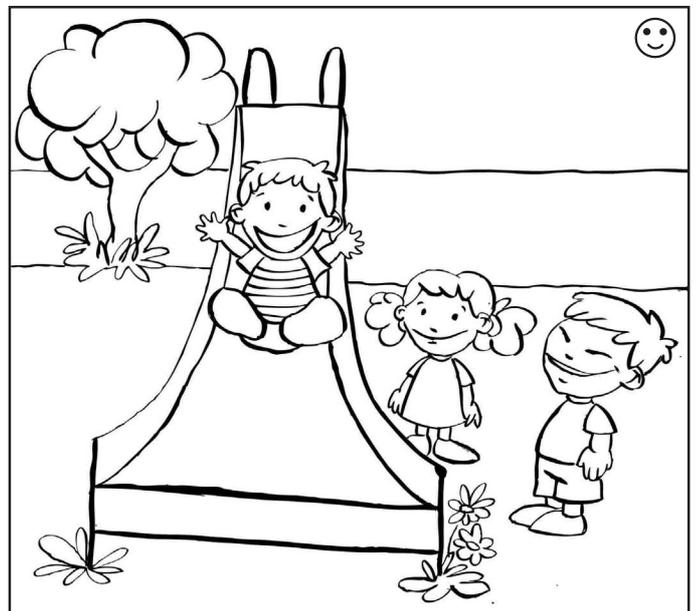
3 ☹️

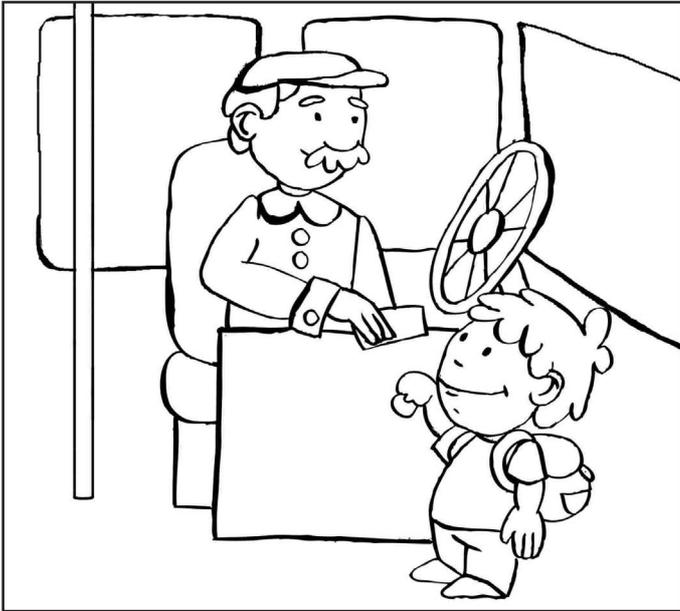
4 ☹️

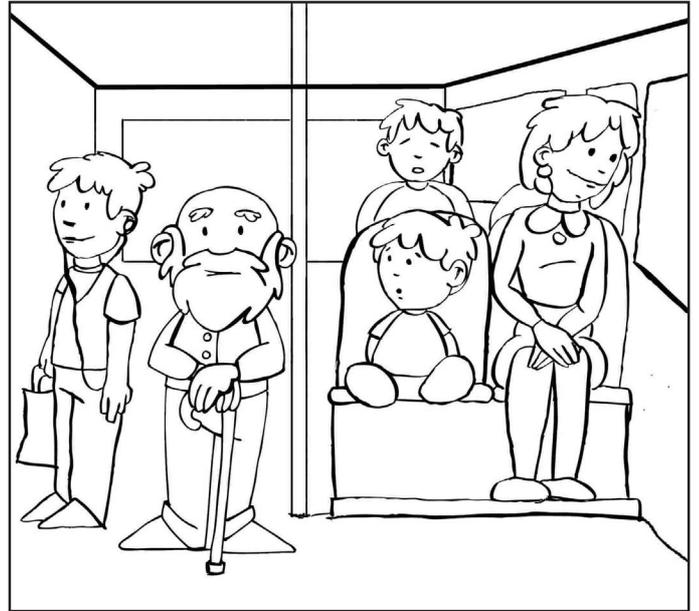
3 😊

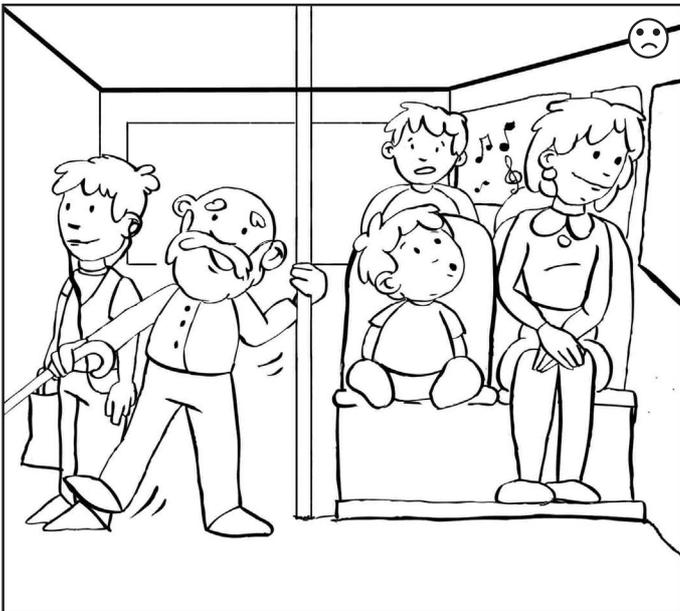
4 😊

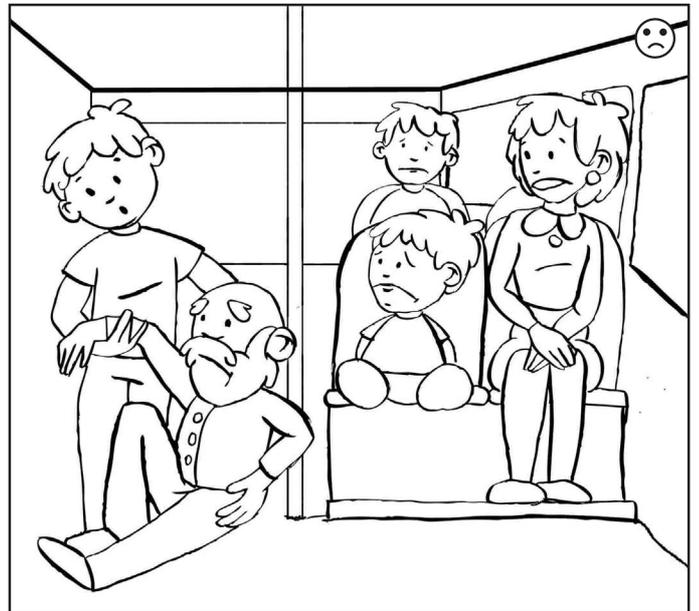
1

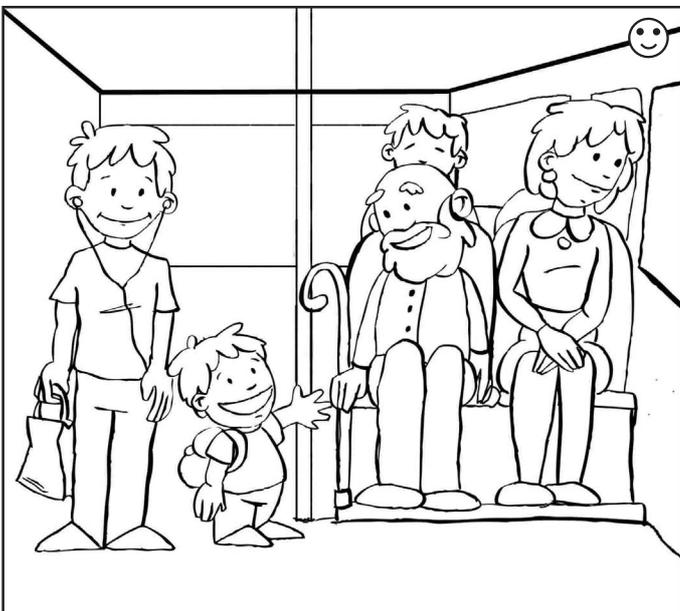
2

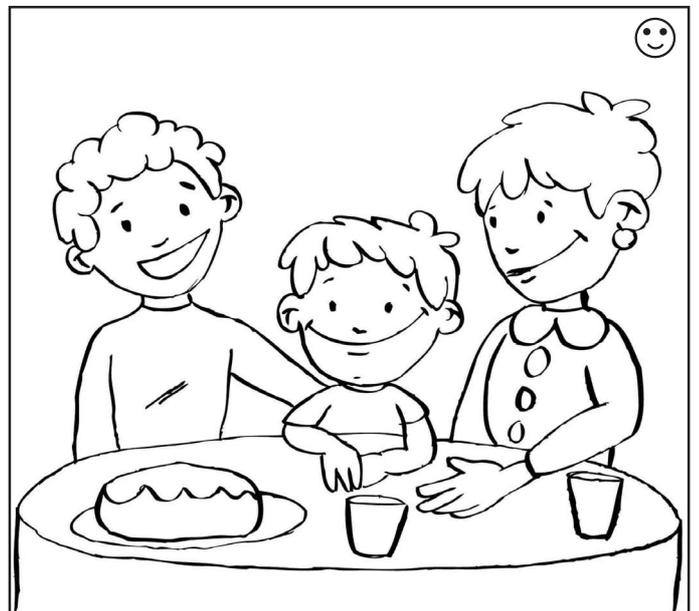
3 ☹️

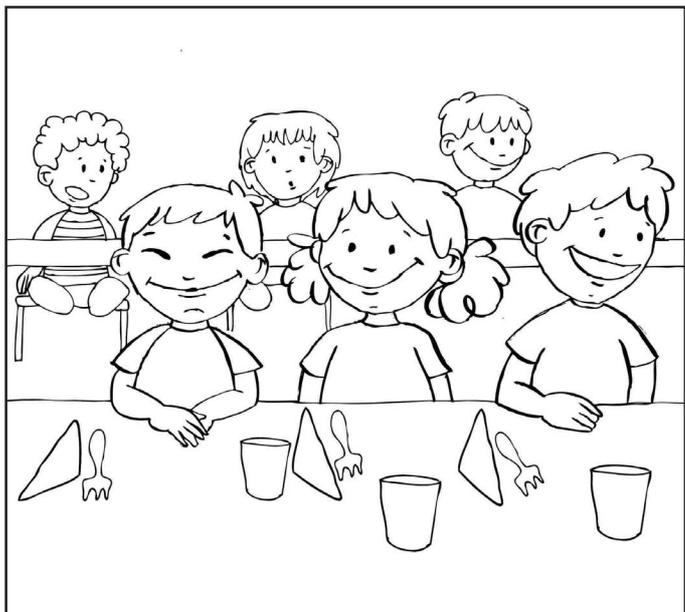
4 ☹️

3 😊

4 😊

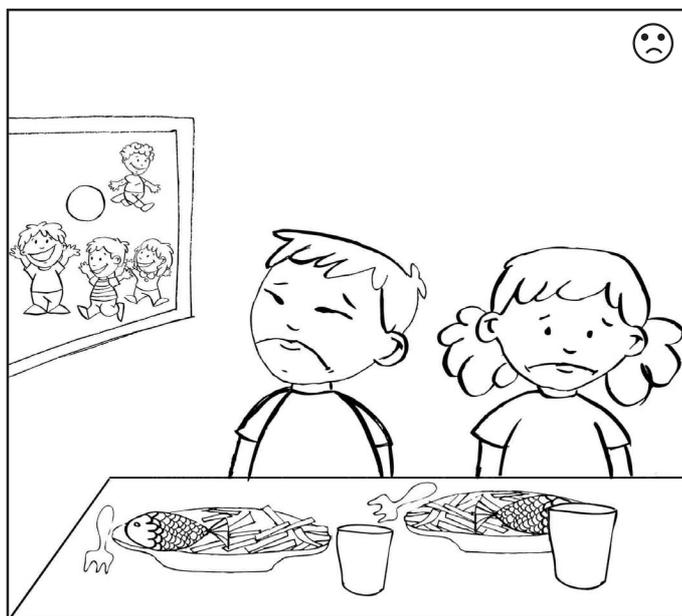
1

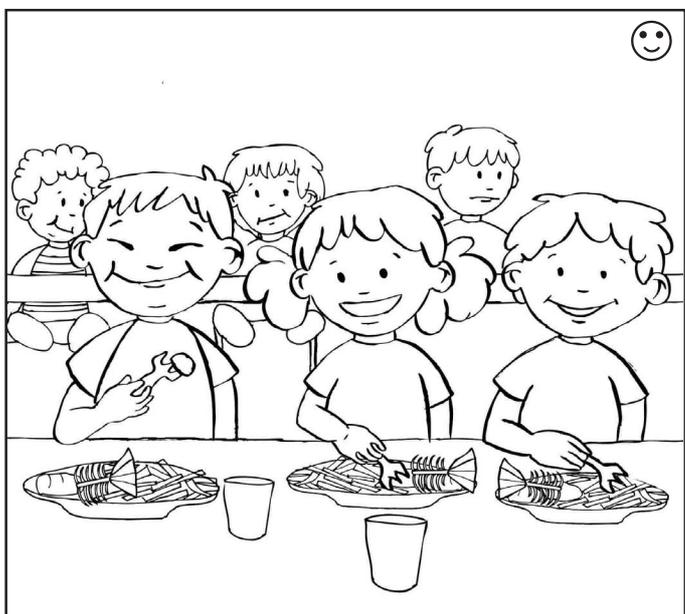
2

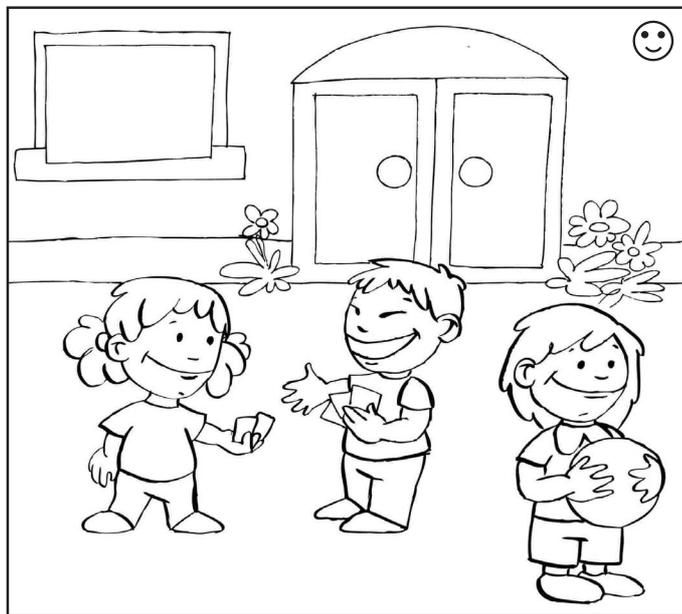
3 ☹️

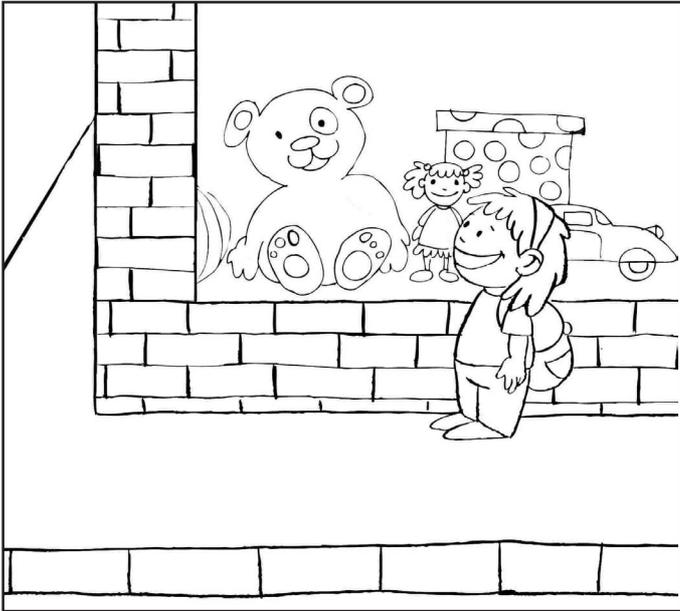
4 ☹️

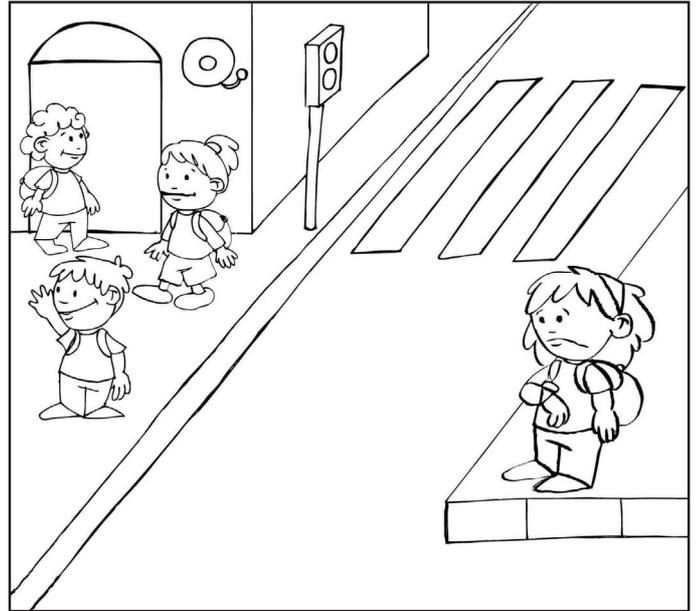
3 😊

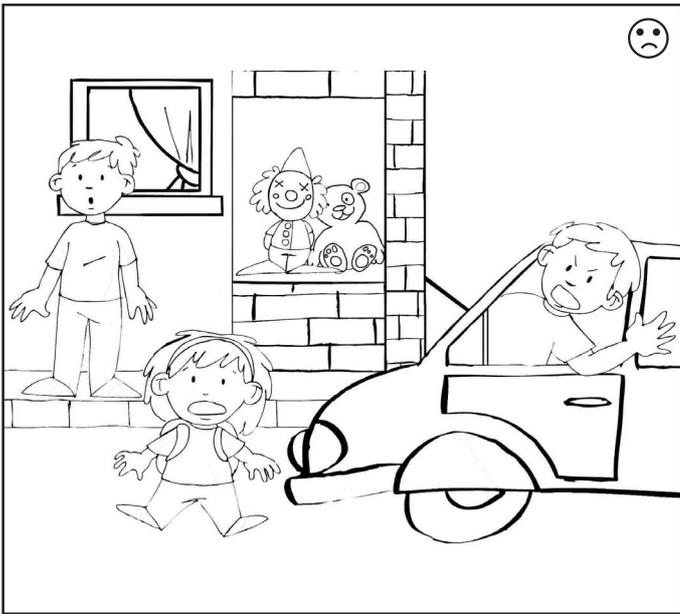
4 😊

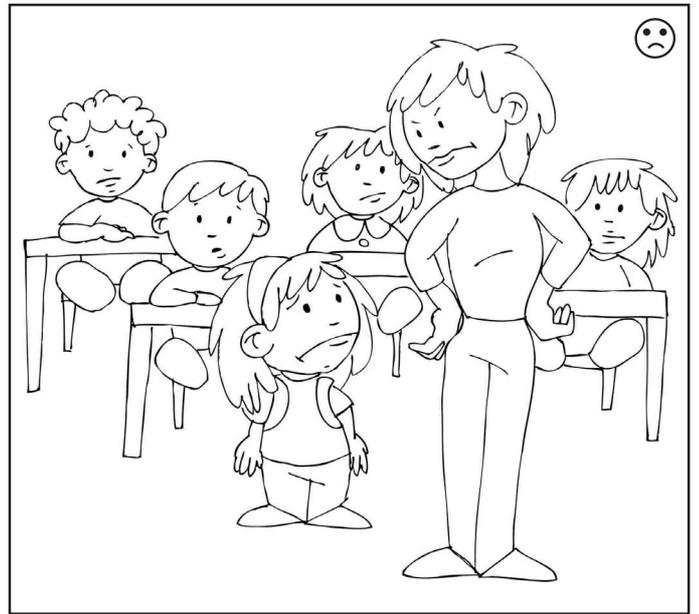
1

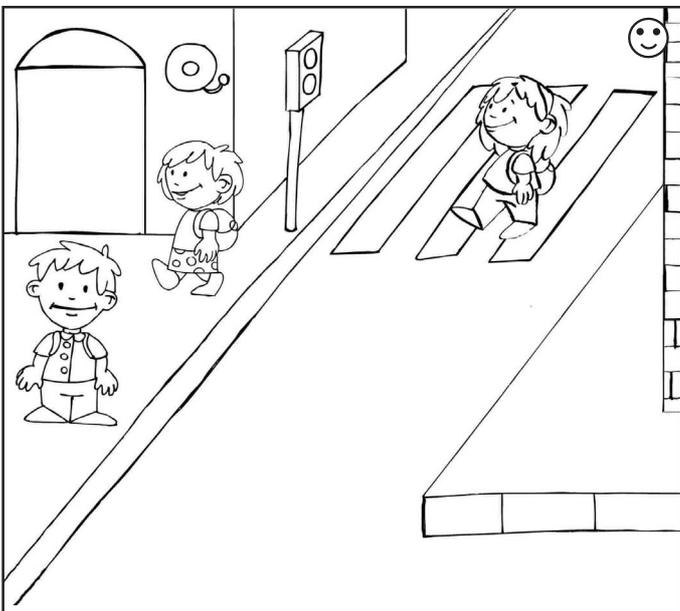
2

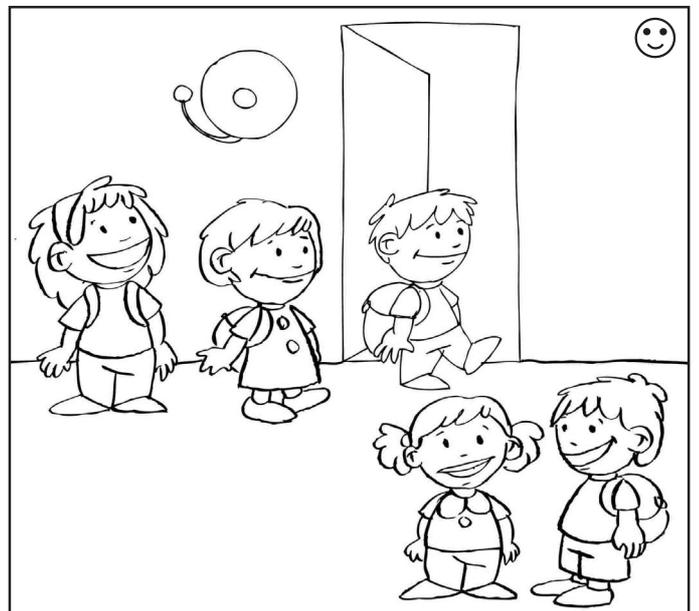
3 ☹️

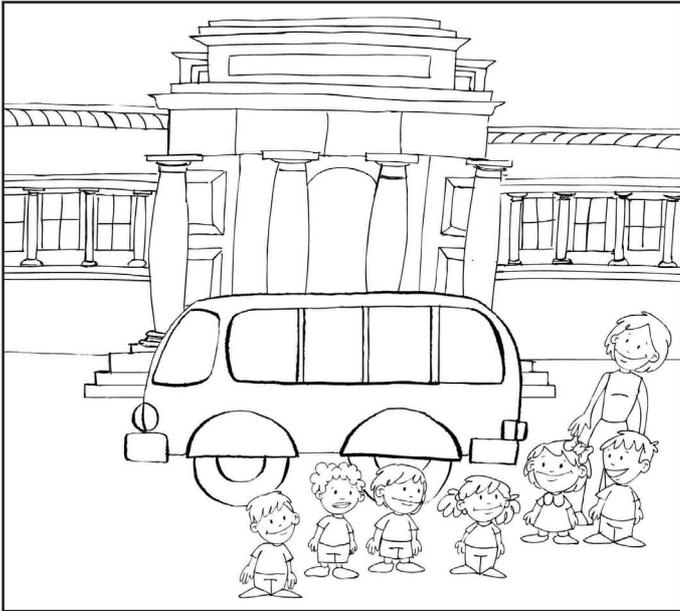
4 ☹️

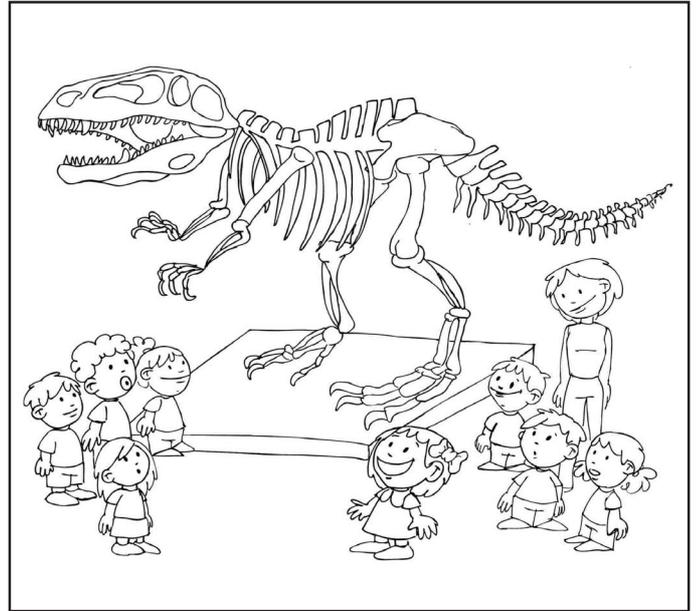
3 😊

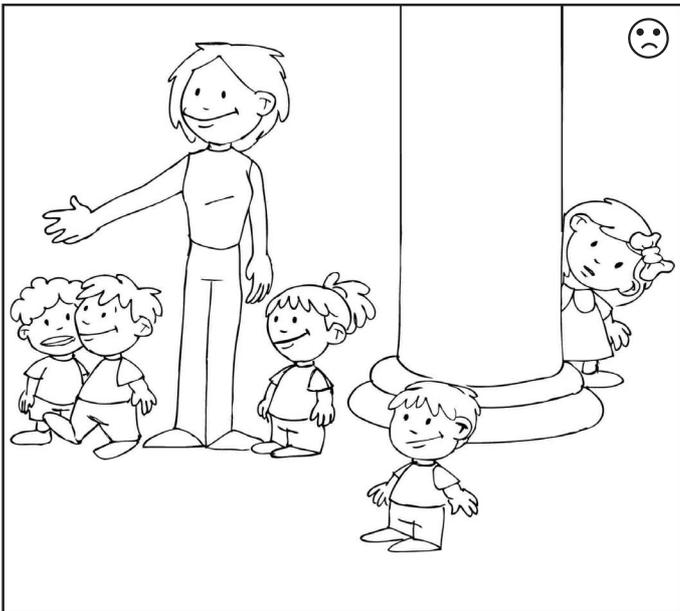
4 😊

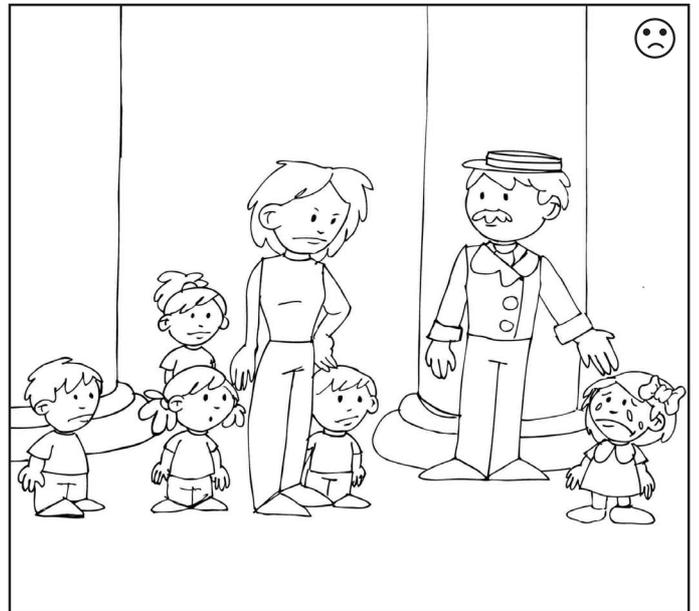
1

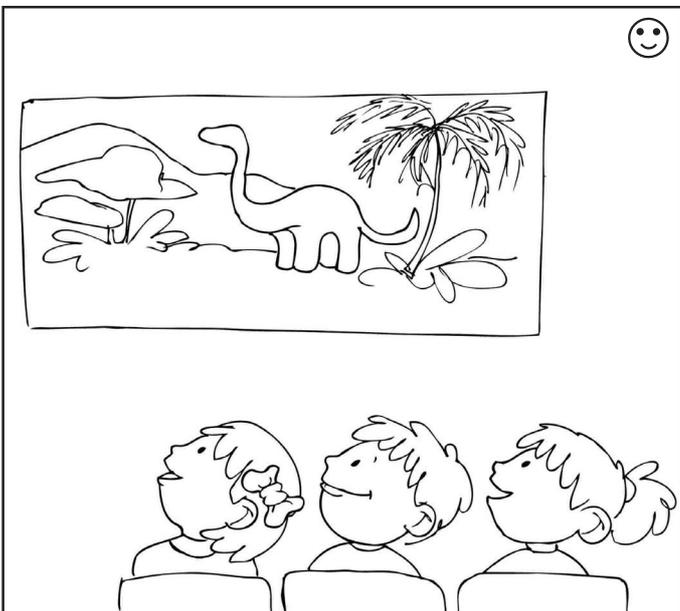
2

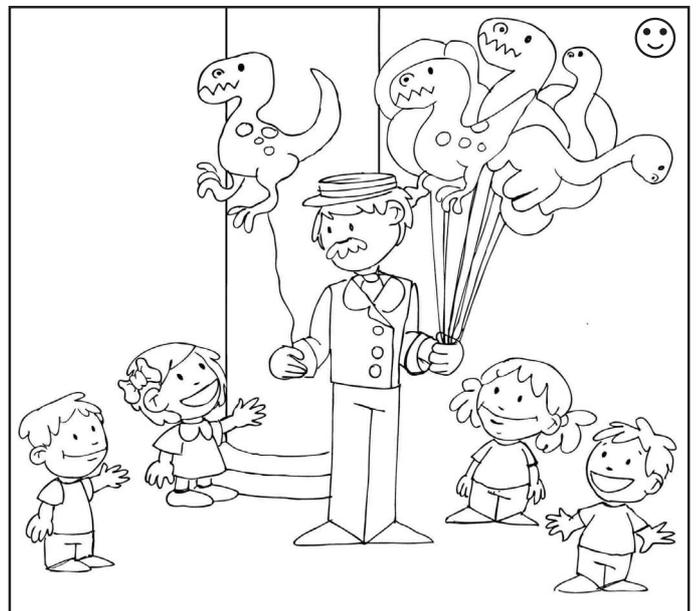
3 ☹️

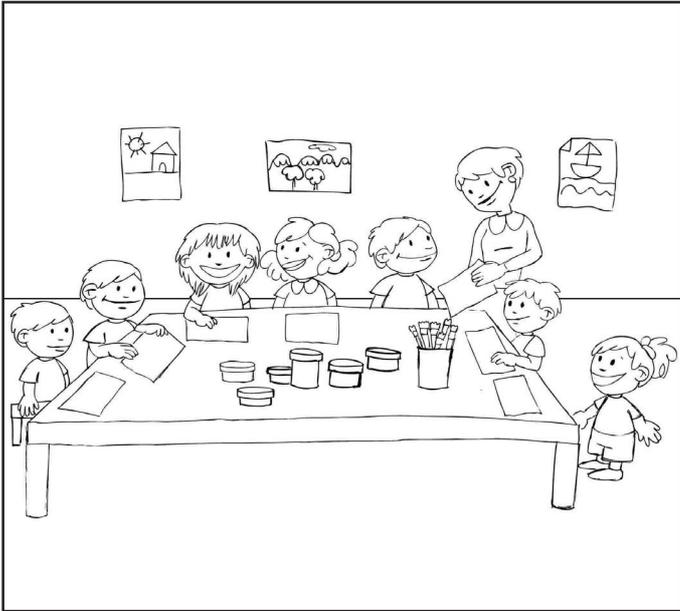
4 ☹️

3 😊

4 😊

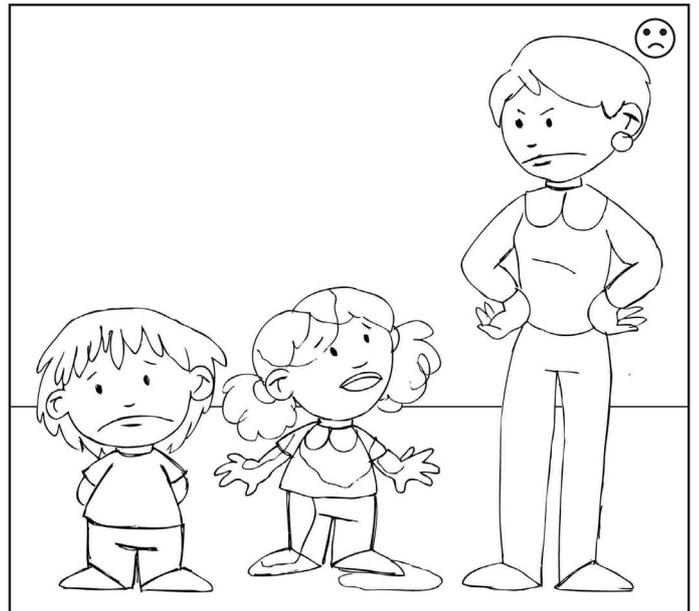
1

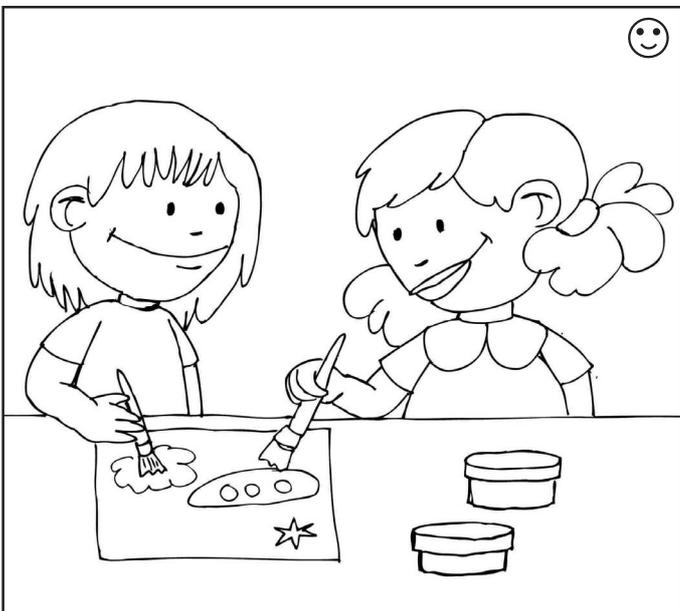
2

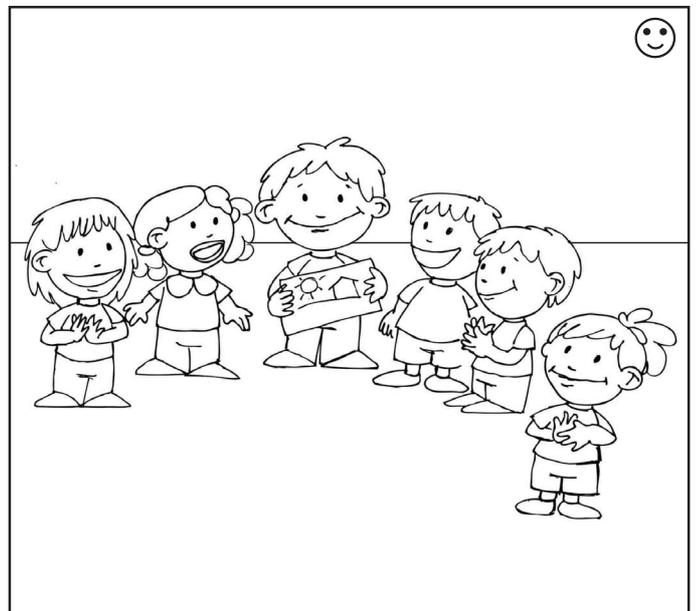
3 ☹️

4 ☹️

3 😊

4 😊